

Ελένη Πολυβίου (1ο μέρος)

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

Η φιλόθεη και φιλάρετη Ελένη Πολυβίου, η «Ελού», όπως την αποκαλούσαν, είδε το φως της ζωής στις 25-4-1926 στην Λάρνακα Κύπρου. Είχε γονείς τον Κυριάκο και την Ελπινίκη, ανθρώπους φτωχούς αλλά τίμιους και πιστούς. Από τον γάμο της με τον Μιχαήλ Πολύβιο απέκτησαν εξι τέκνα: Γεώργιο, Άννα, Κυριάκο, Μιχαλάκη, Ανδρούλα και Ελπινίκη. Αξιώθηκε να ίδη την δευτερότοκη θυγατέρα της Άννα μοναχή, με το όνομα Ταξιαρχία, που μονάζει σε μοναστήρι της Ηπείρου.

Ελένη Πολυβίου 1

Εγκύκλια γράμματα έμαθε λίγα. Δεν τελείωσε το Δημοτικό σχολείο, μελετούσε

όμως την Αγία Γραφή και τους Βίους των Αγίων. Είχε σύνεση και διάκριση. Ήταν απλή, ευχάριστη και άνετη στην επικοινωνία της με τους άλλους.

Η Ελένη Πολυβίου δεν ήταν ο συνηθισμένος τύπος πιστής γυναίκας. Αν την έβλεπε κάποιος εξωτερικά, θα την θεωρούσε, ίσως, αφελή και θρησκόληπτη. Αν όμως την πλησίαζε, θα ευρίσκετο μπροστά σε μία αποκάλυψη. Ιδιαίτερα ευφυής, ήξερε να κρύβη την πνευματική ζωή και τους ασκητικούς αγώνες της. Όταν ήταν λυπημένη δεν το έλεγε. Πάντα εφαινότο χαρούμενη. Δεν την ενδιέφεραν οι συνηθισμένοι κανόνες καλής συμπεριφοράς. Τους υπερέβαινε και τους καταργούσε, θυμίζοντας κάποτε τους διά Χριστόν σαλούς Αγίους της Εκκλησίας μας.

Αγάπησε και πόνεσε πολύ στην ζωή της. Ο μεγαλύτερος πόνος της, ανάμεσα στις πολλές θλίψεις που δοκίμασε κατά τον επίγειο βίο της, ήταν η απώλεια του πρωτόκου γιου της Γεωργίου, κατά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο, το καλοκαίρι του 1974. Ένας πόνος, που μέσα από την πίστη, μεταμορφώθηκε σε αληθινή αγάπη και προσευχή για όλους.

Έμαθε τον πόνο και την θλίψη της που είχε λόγω του αγνοούμενου γιου της, να τον κάνει προσευχή και όχι κατάθλιψη και απελπισία. Και άρχισε με την συμβουλή ενός καλού Πνευματικού που είχε, να κάνει κάθε Σάββατο πρόσφορο. Και το πήγαινε πρωί- πρωί, από το χάραμα, στο Μοναστήρι και έλεγε: «Οι υπόλοιπες γυναίκες, όταν τελειώνει η Λειτουργία του Σαββάτου, θα πάνε στον τάφο του παιδιού τους, στον τάφο του ανδρός τους να κάνουν τρισάγιο. Εγώ ούτε τάφο δεν έχω για τον γιό μου. Ούτε ξέρω αν πέθανε. Γι' αυτό κάνω αυτό το πρόσφορο και το προσφέρω στον ιερέα για να το προσφέρει στον Χριστό μας. Και θα τον παρακαλώ: «Χριστέ μου, αν ο γιός μου ζή, φώτισέ τον να κρατηθή στην πίστη του. Εκεί που βρίσκεται να είναι κοντά Σου. Αν έχη κοιμηθή, φώτισέ τον αιώνια και φώτισέ μας και μας να τον μνημονεύουμε.

Εσύ ξέρεις αν είναι ζωντανός η κεκοιμημένος»».

Κάποια φορά έγραψαν κάποιες εφημερίδες ότι μερικοί αγνοούμενοι ζούνε και μερικούς από αυτούς τους υποχρέωσαν οι Τούρκοι να παντρευτούν Τουρκάλες. Το διάβασε αυτό η γιαγιά η Ελού και θορυβήθηκε και είπε στον π. Νεόφυτο: «Να κάνης μία Παράκληση στον Άγιο Γεώργιο για τον Γιώργο μου. «Ως των αιχμαλώτων ελευθερωτής...» δεν είναι; Αν ο γιός μου είναι ζωντανός και αλλαξοπίστησε καλύτερα να τον θερίση από αυτήν την ζωή. Εγώ τον θέλω τον γιό μου ζωντανό, αλλά Ορθόδοξο».

Φτωχή γυναίκα ήταν, ενα πρόσφορο έκανε, και έκανε και την δική της καρδιά πρόσφορο, την προσέφερε στο Χριστό και ο Χριστός έκανε τον πόνο της χαρά και

όποιος την πλησίαζε εισέπραττε αυτή την χαρά από την Ελού. Και έφευγε από κοντά της αναπαυμένος και χαρούμενος. Γι' αυτό και ήταν μαγνήτης.

Σιγά-σιγά αυτή η γυναίκα απόκτησε πολλή χαρά. Τόση χαρά απόκτησε που έλεγε: «Κύριε, έλέησον. Μα πόση χαρά έχω μέσα στην καρδιά μου. Ιδιαίτερα στην θεία Λειτουργία! Εκείνη την ώρα γεμίζει φως ο νους μου και βλέπω μέσα μου χιλιάδες ονόματα. Και αρχίζω και τα διαβάζω. Συλλαβιστά-συλλαβιστά, όπως μπορώ, να διαβάζω».

Αποτέλεσμα αυτής της χαράς που ζούσε, άρχισε να μοιράζει η ίδια χαρά στους πιστούς. Την πλησίαζαν νέοι που κατάλαβαν την αρετή της, και πήγαιναν και την φιλούσαν το χέρι. Και τους έλεγε: «Γυιέ μου, εκατομμύρια ευχές να εχετε. Εκατομμύρια εκατομμυρίων».

Μέσα στην Εκκλησία έβλεπες όλες τις γυναίκες να είναι γύρω από την Ελού. Οι νέες να την έχουν κοντά τους, να την παίρνουν στις αγρυπνίες, να την δείχνουν πολύ σεβασμό και να την έχουν ως ενα πρότυπο χαριτωμένης γυναίκας.

Κάθε Σάββατο, αλλά και άλλες μέρες, πήγαινε με τα πόδια στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Κοντού στην Λάρνακα, για να καθαρίσει το ναό. Ο μακαριστός πατήρ Νικόλαος, ιερέας του ιερού ναού Αγίου Γεωργίου, ανέφερε στη νύφη της Στέφη ότι καθάριζε το ναό περισσότερο με τα ρούχα της, αφού ήταν γονατιστή όσο καθάριζε το πάτωμα. Όταν η ηλικία και η υγεία της δεν της επέτρεπαν να πηγαίνει περπατητή στον Άγιο Γεώργιο, ξεκινούσε και στον δρόμο πάντοτε κάποιον εύρισκε, γνωστό ή άγνωστο, που την μετέφερε. Όταν έφθανε στην πόρτα του ναού, γονάτιζε και πήγαινε γονατιστή μέχρι την εικόνα του Αγίου, όπου τον παρακαλούσε για τον αγνοούμενο γιού της. Είχε αποθέσει όλες τις ελπίδες της για την ανεύρεση του γιού της στον άγιο Γεώργιο, και ο Άγιος δεν έμεινε απαθής από αυτή την συνεχή παράκληση της πονεμένης μάνας. Μία μέρα καθώς ευρίσκετο στο Μοναστήρι, είδε τον Άγιο καβάλα στο άλογό του φέρνοντας μαζί του το αγνοούμενο παιδί της για να το δει η Ελένη. Αυτό το ανέφερε σε μία γνωστή της, την οποία παρακάλεσε να μην το πει στη νύφη της για να μην στενοχωρηθεί.

Άλλοτε που επέστρεψε από τον Άγιο Γεώργιο, ανέφερε στη νύφη της ότι ο Άγιος είχε μόλις επιστρέψει από το Βερούτη (Βηρυτό), και η εικόνα του ήταν ιδρωμένη από πάνω μέχρι κάτω.

Ήξερε να αγαπά χωρίς ανταλλάγματα τον άνθρωπο. Έδινε τον εαυτό της στον άλλον και σήκωσε στους ασθενικούς ώμους της τα βάσανα και τα προβλήματα των άλλων. Λόγω αυτής της ανιδιοτελούς, της χωρίς όρια αγάπης της, έγινε πόλος έλξης για πολλούς ανθρώπους που ανακούφιζε και παρηγορούσε. Όλοι αυτοί

είναι οι αψευδείς μάρτυρες της αγιασμένης ζωής της.

Ελένη Πολυβίου 2

Το σπίτι της ήταν πάντα ανοικτό για γνωστούς και αγνώστους, πλούσιους, φτωχούς, νέους, ηλικιωμένους, και αξιωματούχους του κράτους. Φιλοξενούσε Μητροπολίτες, Ιερείς και Μοναχούς, πονεμένους, δυστυχισμένους, αρρώστους. Σε όλους τους κληρικούς -ακόμα και σ' όσους ένιωθε ότι θα ακολουθήσουν αυτό τον δρόμο- τους χάρισε μαύρες πλεκτές ζακέτες.

Κάθε Κυριακή πήγαιναν στο σπίτι της ηλικιωμένοι από την γειτονική στέγη ενηλίκων, «Παναγίας Χρυσογαλακτούσης», και τους πρόσφερε πρόγευμα, γεύμα, ρούχα, αλλά κυρίως την στοργή και την αγάπη της.

Στον μπακάλη της γειτονιάς της, τον κ. Σάββα, είχε δώσει εντολή να αφήνη δύο φτωχές γυναίκες να ψωνίζουν και να τα χρεώνουν στον λογαριασμό της.

Στον κάθε ένα που περνούσε από το σπίτι, του έλεγε: «Έλα μέσα να πάρης καφέ!». Πάντα κάτι είχε να προσφέρει σε μικρούς και μεγάλους. Οι καλωσύνες της δεν είχαν τέλος.

Κάποια γυναίκα που ερχόταν σχεδόν καθημερινά στο σπίτι της, την άφηνε να μπαίνει στην κουζίνα και να παίρνη ό,τι εχρειάζετο για τις ανάγκες του σπιτιού της. Της χάρισε και το πλυντήριο ρούχων της νύφης της, που έμενε στην ίδια αυλή.

Αρκετοί από αυτούς που έρχονταν να την επισκεφτούν της έφερναν διάφορα πράγματα, όπως τρόφιμα, ρούχα και άλλα, τα οποία όμως μοίραζε αμέσως σε όσους τα εχρειάζοντο. Μία γνωστή της, έφερε ένα δοχείο με πολλά χαλούμια. Ενώ συζητούσαν, ήρθε άλλη κυρία που είχε ανάγκη, και της τα έδωσε όλα, χωρίς να κρατήσει ούτε ένα.

Ένας άγνωστος την επισκέφτηκε και της ζήτησε να του δώσει ένα παντελόνι. Ολοπρόθυμα του πρόσφερε δύο παντελόνια και ένα σακκάκι και δύο λίρες.

Για ένα χρόνο έρραβε στο χέρι (αφού την ραπτομηχανή της την είχε χάρισει) ένα παλτό για τον εαυτό της, το οποίο όμως χάρισε σε μία γνωστή της επειδή είπε ότι της άρεσε πολύ.

Μετά τον πόλεμο του 1974 κρατούσαν αρκετούς Τουρκοκύπριους αιχμαλώτους σε ένα γειτονικό σχολείο. Η γιαγιά Ελένη, παρά τον πόνο του χαμένου παιδιού της, φιλοξενούσε τις Τουρκοκύπριες που πήγαιναν να δούν τους δικούς τους. Όχι μόνο δεν μνησικακούσε, αλλά τους έδινε νερό και τρόφιμα να πάνε στους αιχμαλώτους συγγενείς. Αρκετές ήταν οι φορές που η ίδια μαζί με τον σύζυγό της επεσκεπτοντο τους αιχμαλώτους.

Δεν υπολόγιζε καθόλου τον κόπο και τα υλικά αγαθά, αλλά ούτε και τα χρήματα. Όσα λεφτά έφταναν στα χέρια της, αμέσως τα εδινε εκεί που είχαν ανάγκη.

Σε κάποιον κ. Σταύρο που την επισκέφτηκε, του έδωσε λεφτά, τον παρεκάλεσε να αγοράση ένα κιβώτιο γάλα και να το πάη σε ένα συγκεκριμένο γηροκομείο. Όταν ο κ. Σταύρος εφθασε στο ίδρυμα, η Διευθύντρια έκπληκτη τον ρώτησε πως γνώριζε ότι δεν είχαν γάλα και ότι το εχρειάζοντο.

Κάποτε που εώρταζε ο εγγονός της, ήθελε ν' αγοράση κάτι και δεν είχε καθόλου χρήματα. Εκεί που περπατούσε, βλέπει κάτω στην άκρη του δρόμου χρήματα, και ήταν όσα ακριβώς εχρειάζετο για ν' αγοράση αυτό που ήθελε! Τα πήρε, και

εδόξασε τον Θεό.

Μιλούσε σε αγνώστους και τους εκανε φίλους της, χωρίς να τους ξεχωρίζει για την εθνικότητα, το θρήσκευμα και το χρώμα τους. Κάποτε το Πάσχα, ενώ ετοιμάζαν το τραπέζι, είδε να περνούν έξω από το σπίτι της τουρίστες, τους κάλεσε και έφαγαν με την οικογένειά της. Μία νεαρή ψυχοπαθής ζήτησε καταφύγιο κοντά της. Αφού δείπνησαν, την πήγε στη νύφη της στο διπλανό σπίτι για να περάσει το βράδυ. Κάποια άλλη, που φιλοξενήθηκε στο σπίτι της και επειδή δεν είχε άλλο κρεβάτι, της έδωσε το δικό της και ξάπλωσε η ίδια στο πάτωμα. Όταν την ρώτησε η κόρη της Ανδρούλα γιατί κοιμήθηκε κάτω, της απάντησε ότι έκανε πολλή ζέστη το βράδυ και δεν μπορούσε να κοιμηθεί στο κρεβάτι.

Κάθε χρόνο στην μεγάλη εμποροπανήγυρη της Λάρνακας, φιλοξενούσε εκτός από τους υπόλοιπους ξένους, ένα λεωφορείο κόσμο από το χωριό του συζύγου της. Το σπίτι και η αυλή γέμιζαν από κόσμο. Μετά το δείπνο έστρωνε στο πάτωμα για να κοιμηθούν οι ξένοι.

Φιλοξενούσαν συχνά μία συγγενή της. Αυτή θέλησε κάποτε να καθαρίσει την κουζίνα. Στην προσπάθειά της να καθαρίσει και το ολοκαίνουργιο ψυγείο, το κατέστρεψε. Όλοι στενοχωρήθηκαν και την μάλλωσαν, ενώ η Ελένη της έδινε εκατομμύρια ευχές.

Ένας φίλος κάποιου νέου που χτύπησε με το μηχανάκι πολύ άσχημα, ζήτησε από την κ. Ελένη να κάνει προσευχή. Αυτή έδωσε λαδάκι από κάποιο Άγιο και ο νεαρός, αφού τον σταύρωσαν, έγινε καλά. Από τότε πολλοί μαθητές την γνώρισαν και την επισκέπτοντο συχνά. Αφού τους κερνούσε, με πολλή αγάπη τους μιλούσε και τους νουθετούσε. Με αυτόν τον τρόπο πολλοί νέοι γνώρισαν τον Θεό.

Όταν πάθαιναν κάτι οι δικοί της και ειδικά τα παιδιά της, το διαισθάνετο. Η κόρη της Ελπινίκη που μένει στην Αθήνα, έκανε επέμβαση στον εγκέφαλο για αφαίρεση καλοήθους όγκου. Για την εγχείρηση δεν είχε αναφέρει τίποτα στους γονείς της, όμως η κ. Ελένη όλη μέρα ήταν ανήσυχη και ρωτούσε τους άλλους για την κόρη της την Ελπινίκη, και ήθελε οπωσδήποτε να μιλήσει μαζί της στο τηλέφωνο.

Συνεχίζεται...

Πηγή: Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012

<http://bit.ly/193IKg7>